

Ahir Somàlia, avui Zaire i demà...

Francesc Riera i Piferrer

On deu caure això, ens preguntem potser tot agafant algun llibre que ens ho expliqui: "Estat de l'Àfrica equatorial, que limita al N amb la República Centrafricana, al NE amb el Sudan, a l'E amb Uganda, Rwanda, Burundi i Tanzània, al S ...". Aquesta és una de les descripcions que podem trobar, sobre aquest tros de terra que de cop i volta ha omplert pàgines de diari i minuts d'audiència en ràdios i cadenes de televisió. Però tal com ha aparegut, gairebé també de sobte n'ha desaparegut. Així de dura és la realitat que ens mostren sovint els mitjans de comunicació.

Molts pensem que gràcies a aquests mitjans avui ens arriben algunes notícies que abans trigàvem molt més a saber. I no només ens sorprèn la rapidesa amb la qual ens arriben sinó en el cas de la televisió i els diaris, l'impacte de les seves imatges. En aquest cas riudes i riudes de dones, infants i vells (pocs) que s'arrosseguen d'Herodes a Pilat, per trobar un espai on poder viure tranquils. I mentrestant, reunions i més reunions a l'ONU, per posar-se d'acord en què s'ha de fer, com, quan i qui ho farà. Certament en aquests casos es deu haver planificat mínimament una intervenció que tingui garantides unes mínimes seguretats, però.... entre poc i massa.

Aquesta és probablement una lectura simplista dels esdeveniments. El sentit comú ens empeny sovint a pensar que hi deuen haver tot un seguit de causes que mig imaginem mig ignorem i que han portat la situació fins aquí. De fet, es parla del Zaire de rebot, ja que el conflicte ens va començar a arribar ja fa uns anys en terres de Rwanda i Burundi. La lectura fàcil, superficial, pot fer creure a la major part de l'opinió pública que tot es redueix a un joc de garrotades entre dues tribus pel control del poder. Una part de veritat hi deu ser en això, però no només això.

No podem deixar d'oblidar mai que els europeus d'ara, nosaltres, hem heretat dels europeus especialment de finals del segle passat i fins a la descolonització de la major part dels actuals estats africans, la vergonya d'haver espoliat materialment un continent de les seves primeres matèries, d'haver-ne imposat unes fronteres sense tenir per res en compte els pobles que des de segles hi vivien, d'haver condicionat les seves economies i impulsat uns règims polítics segons els nostres esquemes, no els seus, ...

Per alguna raó aquest continent és avui encara una de les zones del planeta amb més conflictes bèl·lics i ... No ho oblidem, nosaltres en tenim una part de la culpa.

Davant d'això podem optar per col·laborar amb alguna de les ONG que de seguida han l'actualitat (i la gravetat) del conflicte, per anunciar les seves campanyes per recollir bàsicament diners (Intermón, Mans Unides, Creu Roja, Caritas, ..). Però no ens enganem, això com a màxim només aturarà la següent patacada unes setmanes, mesos o si hi ha sort, uns quants anys o més. Però la situació d'Àfrica tornarà a espetegar per algun altre costat i encapçalat novament les portades dels diaris i dels telenotícies. I sinó el pas del temps ens ho dirà.

Enmig de les festes -per alguns- del Nadal, tenint en compte que la majoria pensa en canviar el món però ningú pensa en canviar ell mateix, és ara el moment de fer un nou pas. Perquè és a les nostres mans -cadascú des de casa seva, de s de la feina, ...-, la possibilitat de canviar les coses, de millorar-les. L'educació dels infants (que seran els qui d'aquí a quatre dies decidiran el nostre futur) n'és una de molt important. La denúncia pública de les persones que es manifesten a les places exigint la solució del conflicte i denunciant la inoperativitat dels organismes internacionals també ho és. Encara que en un primer moment ens pugui semblar que així no s'aconsegueix res.

Reflexions en veu alta. Un exemple per a tothom

Xavier Colomé

Són les vuit del vespre i estic a la Carihueta una zona típica de restaurants de «pescaito» de Torremolinos (Màlaga), concretament a un restaurant d'uns amics meus. Ja no recordo quan vaig escriure la meua última carta, potser des de la «mili», sempre m'ha fet mandra i por a que no quedés ben redactada, per tant, el que em decideixi a escriure aquesta és doblement significat. Dit això, jo voldria que les meves reflexions fossin compartides per molta més gent que com un servidor anomenem les coses pel seu nom.

Voldria ressaltar al «Grup de Joves de Sta. Agnès» que fa pocs s'han constituït en associació, per tirar endavant el projecte del Casal del Jove i així disposar d'un lloc on desenvolupar les seves activitats: esportives, culturals, de lleure, etc. Això no deixaria d'ésser una bona notícia més dins el moviment de la

societat, però és aquí on radica la singularitat de la notícia i el que l'engrandeix: a l'antiga escola de Sta. Agnès, gràcies a l'inestimable col·laboració de l'Ajuntament en els tràmits de desafectació de l'escola i posterior condicionament del local, ha estat emocionant veure com un grup entusiasta i nombros de joves treballaven de valent netejant tot l'entorn del col·legi, el seu interior, com el pintaven per fora, i l'arreglaven aquí i allà.

Però no acabà aquí la cosa: sabedors del desastre econòmic en que ens van deixar l'Ajuntament els seus anteriors gestors, no han anat a plorar a les administracions. Per aconseguir el que es proposaven van muntar una carpa durant la Festa Major i amb els calerons que van treure sumats a la donació de les «dones» de la tómbola», del 50% dels ingressos del seu treball, han aconseguit

començar a omplir de contingut material el futur casal del jove amb un futbolí, un billar, una taula de ping-pong, mobiliari, jocs, etc.

Això si que és maco, així de simple i grandios. S'han espavilat, s'han posat a treballar i no a plorar a les administracions. Quin exemple!. Tot s'ha de dir: l'Ajuntament ha posat a la seva disposició el local, l'instal·lació esportiva, les gestions administratives amb la legalització de l'entitat.

El que us acabo d'explicar és un petit gran exemple de tirar endavant una iniciativa. Amb l'il·lusió del jovent, amb l'empenta de l'Associació de Veïns amb el seu president, en Josep Colomé al davant, i amb el suport d'en Joan Pont, delegat de Sta. Agnès, podem aconseguir grans fites per Sta. Agnès.